

Όλγα Χαιροπούλου

Οι νεράιδες του καταρράκτη

Το βουνό του δράκου

εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερη**

Οι νεράιδες του καταρράκτη

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα μικρό χωριό, ψηλά στα βουνά, μεγάλωνε ένα κορίτσι που είχε μαύρα σγουρά μαλλιά και μεγάλα μαύρα μάτια. Ανθούλα ήταν το όνομά της. Κάθε πρωί, η μαμά της τής χτένιζε τα μακριά μαλλιά της, τα έπλεκε πλεξούδες και το βράδυ πριν κοιμηθεί τα ξέλυne και χάιδευε τις μπούκλες της.

Είχε και άλλα παιδιά η κυρα-Λένα, μα η Ανθούλα ήταν το μοναδικό κορίτσι, το πιο μικρό της παιδί και έτσι την αγαπούσε περισσότερο. Φυσικά αγαπούσε και τα αγόρια της, τον Νίκο και τον Ορέστη. Και εκείνα με τη σειρά τους αγαπούσαν την αδελφούλα τους, έτσι μικρή που ήταν και σαν πεταλουδίτσα στολισμένη. Ζούσαν μια ήρεμη ζωή, γεμάτη αγάπη.

Μα τι του ήρθε του Νίκου εκείνη την ημέρα να πάρει μαζί του και την Ανθούλα; Ήταν Αύγουστος. Νομίζω κόντευε η γιορτή της Παναγίας.

— Μαμά, σήμερα θα κατεβώ στον καταράκτη, βόλτα, μαζί με άλλα παιδιά. Θα πάρω και

την Ανθούλα μαζί μου. Θα την προσέχω σαν τα μάτια μου!

Σαν να τη χτύπησε αστραπή ήταν τα λόγια που μόλις άκουσε. Να κατεβεί στον καταρράκτη και να πάρει μαζί του και την Ανθούλα; Προσπάθησε να συγκρατήσει τον φόβο της και σχεδόν με ήρεμη φωνή του απάντησε.

— Νίκο μου, η Ανθούλα είναι ακόμη μικρή για να περπατήσει τόσο δρόμο.

Ήξερε η κυρα-Λένα πόσο μακριά ήταν ο καταρράκτης και πόσο δύσκολο ήταν στα μικρά παιδιά να περπατήσουν ώς εκεί.

— Όταν κουραστεί θα την κουβαλήσω στην πλάτη μου! Έλα, ρε μαμά, μη φοβάσαι. Σου λέω, θα την προσέχω.

— Εγώ λέω να μην πας και εσύ, είναι τόσο μακριά ο καταρράκτης!

— Τι; Φοβάσαι;

— Ναι, Νίκο μου, φοβάμαι. Δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί! Και είστε ακόμη μικρά παιδιά. Καλά καλά τον δρόμο δεν ξέρετε!

Τον δρόμο, δηλαδή το μονοπάτι, που κατέβαινε στον καταρράκτη, τον ήξερε ο Νίκος. Είχε

ξανακατέβει μαζί με τον Τάκη του μπαρμπα-Μιχάλη και με άλλα παιδιά, αρκετές φορές, κρυφά από τη μάνα του, και κάνανε μπάνιο στα παγωμένα νερά του.

— Τι θα πω στον πατέρα σας αν συμβεί κάτι;

— Μη φοβάσαι, τίποτε δεν θα συμβεί, ώς το απόγευμα θα έχουμε γυρίσει, της είπε και την αγκάλιασε με τα δυνατά του μπράτσα.

Και με αυτό το αγκάλιασμα πήρε και την άδειά της. Ετοίμασε την Ανθούλα, της φόρεσε ένα καπελάκι και τα αθλητικά της παπούτσια, πήρε και ένα παγούρι με νερό, της έπιασε το χέρι και ξεκίνησαν. Στην άκρη του χωριού θα συναντούσαν τα υπόλοιπα παιδιά.

Η Ανθούλα ήταν μέσα σε μια ατέλειωτη χαρά και μια γλυκιά αναστάτωση! Πήγαινε και αυτή στον καταρράκτη, που τόσα άκουσε γι' αυτόν. Χαιρόταν που πήγαινε με τον μεγάλο αδελφό της. Χαιρόταν και μαζί αισθανόταν πιο μεγάλη και από τα δέκα της χρόνια. Μόλις πριν μια εβδομάδα γιόρτασε τα γενέθλιά της.

Ήταν η πρώτη φορά που έφευγε τόσο μακριά από τη μαμά της και αυτό, εκτός από χα-

ρά, της έδινε και μια ολοφάνερη ανησυχία και κάτι σαν φόβο. Δεν είπε όμως τίποτε. Αν έβλεπε η μαμά της αυτή την ανησυχία της, ίσως και δεν την άφηνε.

Η μεγάλη παρέα ξεκίνησε με χαρές και με τραγούδια, με φωνές και με πειράγματα. Ήταν, εκτός από την Ανθούλα και τον Νίκο, ο Τάκης του μπαρμπα-Μιχάλη, ο Γιάννης της κυρα-Μαριώς και ακόμη κάποια παιδιά που δεν τα γνώριζε η Ανθούλα. Ήταν και κορίτσια. Μια παρέα οκτώ παιδιών. Πρώτος πήγαινε ο Νίκος που ήταν και ο μεγαλύτερος. Σε λίγους μήνες θα έκλεινε τα δεκατέσσερα. Ακολουθούσε πάντα πίσω του η Ανθούλα, η μικρότερη της παρέας. Τις περισσότερες φορές τής κρατούσε το χέρι, για να μη γλιστρήσει στα ξερά χορτάρια ή σκοντάψει σε καμία πέτρα. Τελευταίος περπατούσε ο Τάκης του μπαρμπα-Μιχάλη. Με γέλια και φωνές κατηφόριζαν το μονοπάτι. Η μέρα ήταν ωραία και μέσα στο δάσος που περπατούσαν είχε δροσιά, γιατί η αφόρητη ζέστη δεν περνούσε από το πυκνό φύλλωμα των δέντρων.

Στα μισά, εκεί που τελείωνε το ένα δάσος και πριν μπούνε στο επόμενο, κάθισαν να ξεκουραστούν. Αυτό αποφάσισε ο αρχηγός της παρέας, ο Νίκος, όχι μόνο για την αδελφή του, αλλά και για τα άλλα παιδιά. Ήπιαν λίγο νερό από το παγούρι και ξάπλωσαν στο ξέφωτο. Τα κορίτσια μάζεψαν και μερικά λουλούδια.

— Καλά, τι τα θέλετε τα λουλούδια; ρώτησε ο Νίκος και συνέχισε, ώς το βράδυ θα έχουν όλα μαραθεί με αυτή τη ζέστη που κάνει.

— Θα τα βάλουμε στο ποτάμι, απάντησαν τα κορίτσια, σχεδόν όλα μαζί. Έτσι θα μείνουν φρέσκα.

— Μπορεί, είπε μόνο ο Νίκος και σηκώθηκε για να ξεκινήσουν.

Είχαν ακόμη αρκετό δρόμο μπροστά τους και έτσι όπως περπατούσαν με το πάσο τους, σκεφτόταν ότι σίγουρα θα τους έπαιρνε το μεσημέρι.

Μπήκαν ξανά στο πυκνό δάσος με τις πανύψηλες οξιές. Τώρα το μονοπάτι έγινε πιο στενό και αναγκαστικά περπατούσαν ο ένας πίσω από τον άλλο. Δεν φοβούνταν τα παιδιά, ούτε

μη συναντήσουν κανένα άγριο ζώο, κανένα λύκο δηλαδή ή καμιά αρκούδα, που ζούσαν σε αυτά τα δάση. Έτσι άκουγαν από τους μεγάλους. Ακόμη δεν φοβούνταν μη συναντήσουν κανένα κακοποιό, κρυμμένο στο δάσος. Ήταν όλα μαζί μια μεγάλη παρέα και αυτό έδιωχνε κάθε φόβο, τους έκανε θαρραλέους. Τους βοηθούσε και το τραγούδι.

Όσο κατέβαιναν, τόσο το μονοπάτι γινόταν πιο στενό και πιο επικίνδυνο. Έπρεπε να προσέχουν πάρα πολύ, μήπως γλιστρήσουν στην απότομη πλαγιά. Η αγωνία τους χαλάρωσε κάπως όταν ήρθε στα αυτιά τους η βοή του νερού. Χειροκρότησαν, γέλασαν, αγκαλιάστηκαν και η καρδιά τους ξαναγέμισε δύναμη. Τώρα γνώριζαν πως σε λίγο θα έφταναν. Όμως ακόμη είχαν αρκετό δρόμο μπροστά τους. Το βουητό που έκανε το νερό πέφτοντας από τα ψηλά βράχια, μια το έχαναν, μια το άκουγαν σαν να ήταν δίπλα τους.

Εκεί που το μονοπάτι έκανε μια μεγάλη στροφή κάθισαν ξανά να ξεκουραστούν και ο Νίκος τούς έδωσε μερικές συμβουλές.

— Θα πρέπει να προσέχετε όλοι, τους είπε. Δεν θα φύγει κανείς σας από κοντά μου.

Τα παιδιά άκουγαν σιωπηλά, όσο να 'ναι, φοβούνταν λίγο.

— Μην πατάτε στις βρεγμένες πέτρες γιατί γλιστράνε. Δεν θέλω να πέσει κανείς και να σπάσει κανένα πόδι ή να πέσει στο νερό, συνέχισε ο Νίκος.

— Καλά δεν θα κάνουμε μπάνιο; διαμαρτυρήθηκαν τα παιδιά που ήταν λίγο μεγαλύτερα.

— Θα κάνουμε όταν φτάσουμε στη μεγάλη γκιόλα, τους απάντησε ο Νίκος. Είναι μεγάλη και δεν έχει πέτρες, έτσι νομίζω πως δεν θα χτυπήσει κανείς.

— Ε, και πού είστε, το νερό είναι πολύ κρύο, σχεδόν παγωμένο. Θα βγείτε γρήγορα.

Αυτό δεν άρεσε καθόλου στα παιδιά. Τόσο δρόμο κάνανε, να μη χαρούν το νερό!

— Μα κάνει αρκετή ζέστη, είπε ο Γιάννης της γειτόνισσάς τους, της κυρα-Μαριώς.

— Ναι, αλλά μέσα στο νερό αν μείνεις αρκετή ώρα θα παγώσεις, του είπε απότομα ο Νίκος, που δεν του άρεσε να του αντιμιλούνε.

Η κουβέντα τελείωσε εκεί, ήπιαν ακόμη μια γουλιά νερό και συνέχισαν. Λίγο ακόμη και θα αντίκριζαν τον καταρράκτη. Και τι δεν είχαν ακούσει για αυτόν. Ότι ήταν ο μεγαλύτερος στα μέρη τους. Άλλοι λέγαν πως είναι τριάντα μέτρα, άλλοι πως είναι μεγαλύτερος. Έλεγαν ακόμη ότι έτρεχε με μεγάλη ορμή και μπορούσε να παρασύρει ό,τι βρισκόταν μπροστά του. Ακόμη έλεγαν πως τον χειμώνα τα νερά του παγώνουν και κρύσταλλοι πάγου φτάνουν ώς κάτω, πως όλα γύρω του είναι λευκά, παγωμένα, όμως η βοή του νερού ακούγεται πολύ πιο δυνατά, τρομακτική. Άλλοι πάλι έλεγαν πως κάτω από τα νερά υπάρχει μια σπηλιά που εκεί έκρυβαν οι ληστές τους θησαυρούς τους. Πόσες ιστορίες δεν κρυφάκουσαν από τους παππούδες τους γι' αυτόν τον κρυμμένο θησαυρό! Έλεγαν ακόμη, ότι...

Μόλις έφτανε το μυαλό τους σε αυτή τη σκέψη, ένα ρίγος περνούσε μέσα από το σώμα τους. Όλοι είχαν ακούσει και τις άλλες ιστορίες, εκείνες με τα φαντάσματα και τις νεράιδες. Τις έλεγαν οι μεγάλοι ξανά και ξανά. Ακόμη, είχαν

ακούσει ότι οι νεράιδες έπαιρναν τα μικρά κορίτσια, για να τα κάνουν και εκείνα νεράιδες. Είχαν ακούσει για ένα μικρό κορίτσι, το όνομά του δεν το θυμόταν πια κανείς, που έπεσε στα νερά του και δεν ξαναβγήκε.

Ήταν ιστορίες που τις έλεγαν οι μεγάλοι, γενιές τώρα, και κανείς δεν ήξερε αν ήταν αλήθεια ή μόνο παραμύθια. Οι μεγάλοι, όταν διηγούνταν αυτές τις ιστορίες, πάντα προσπαθούσαν να μην είναι μικρά παιδιά μπροστά τους και φοβηθούν. Όμως εκείνα ήξεραν με ποιον τρόπο να τρυπώσουν κάπου και να κρυφακούσουν.

Καμιά φορά οι μανάδες τους τα φοβέριζαν με λόγια όπως:

— Καθίστε φρόνιμα μη φωνάξω τα φαντάσματα του καταρράκτη και σας πάρουν! ή

— Μην κάνετε ζαβολιές, γιατί θα σας πάρουν οι νεράιδες!

Έτσι, όλα τα παιδιά του χωριού γνώριζαν για τις νεράιδες του καταρράκτη, τώρα όμως που έφταναν κοντά του προσπαθούσαν απλά να μη τις σκέφτονται. Προσπαθούσαν να τις αφήσουν

πολύ καλά κρυμμένες στο μυαλό τους και μέσα στη σπηλιά κάτω από τα νερά του καταρράκτη. Εξάλλου ήταν όλα μαζί, τι θα τους έκαναν; Και με αυτές τις σκέψεις αντίκρισαν τον καταρράκτη.

Το θέαμα ήταν μαγευτικό! Όλα έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Άρχισαν να φωνάζουν, να χαίρονται.

— Ποπό, τι μεγάλος που είναι!

— Και τι πολύ νερό έχει!

— Λοιπόν, παιδιά ακολουθήστε με, είπε ο Νίκος και οδήγησε τα παιδιά πιο κοντά στον καταρράκτη, στη γκιόλα, τη μεγάλη γούρνα, που σχημάτισε το νερό πέφτοντας με τη μεγάλη του ορμή, χρόνια τώρα. Τι χρόνια δηλαδή, μάλλον εκατομμύρια χρόνια. Αυτό όμως δεν το 'ξεραν τα μικρά παιδιά. Εξάλλου δεν τους ένοιαζε. Αυτά, το μόνο που ήθελαν τώρα ήταν να πέσουν στα δροσερά νερά και να παίξουν.

— Μαγικό πήρατε μαζί σας; αστειεύτηκε ο Νίκος.

Ναι, τα περισσότερα είχαν φορέσει το μαγικό τους κάτω από τα ρούχα τους. Όλα έβγαλαν τα

ρούχα τους, τα δίπλωσαν και τα άφησαν πάνω σε μια πέτρα. Αυτά που δεν φορούσαν μαγιό έμειναν με τα εσώρουχα και βούτηξαν.

— Ποπό, τι κρύο είναι το νερό, φώναξε η Ανθούλα. Τα δόντια της χτυπούσαν τόσο δυνατά, όπως χτυπά ο δρυοκολάπτης στα δέντρα.

— Και τι βαθιά που είναι! είπε ο Γιάννης της κυρα-Μαριώς.

Ο Γιάννης ήξερε μπάνιο. Τα καλοκαίρια, όταν δεν είχαν άλλες δουλειές να κάνουν στα χωράφια, ο πατέρας του τούς έβαζε στο τρακτέρ και τους κατέβαζε με τη μάνα του στο πατρικό της, στη θάλασσα.

— Να κάνει τα μπάνια του το παιδί, έλεγε. Και εσύ Μαριώ, να ξεκουραστείς λίγο κοντά στους δικούς σου.

Έτσι έμαθε ο Γιάννης να κολυμπά. Δεν το φοβόταν το νερό, ούτε και το μεγάλο βάθος.

— Ναι, είναι αρκετά βαθιά, είπε ο Νίκος, γι' αυτό θέλω να προσέχετε πάρα πολύ. Δεν είναι όπως στη θάλασσα, το νερό εδώ δεν μας σηκώνει.

Σε λίγο όλα τα παιδιά συνήθισαν τη θερμοκρασία του παγωμένου νερού και άρχισαν τα

παιχνίδια. Τα περισσότερα έμεναν στην άκρη, κοντά στα βράχια, για σιγουριά, μόνο ο Γιάννης της κυρα-Μαριώς έκανε και ξανάκανε τις βουτιές του.

Είχε πλάκα μέσα στο νερό. Επάνω επάνω το νερό ήταν τόσο καθαρό, που έβλεπε τα πάντα. Έβλεπε τα μικρά, σχεδόν διάφανα, ψαράκια που κολυμπούσαν δίπλα του, έβλεπε τα μικρά σαλιγκαράκια που ήταν κολλημένα στα βράχια, έβλεπε ακόμη και φυτά, φτέρες, που φύτρωναν στις πλαγιές του καταρράκτη και κινούνταν πέρα-δώθε μέσα στο νερό. Τον πάτο της γκιόλας δεν μπορούσε να τον δει, μετά από μερικά μέτρα δεν ξεχώριζε τίποτε, τόσο πυκνό ήταν το σκοτάδι. «Πρέπει να είναι αρκετά βαθιά», σκέφτηκε και άρχισε λίγο να φοβάται. «Πρέπει να προσέχω» είπε στον εαυτό του, και θυμήθηκε τα λόγια του Νίκου «δεν είναι όπως στη θάλασσα, το νερό εδώ δεν μας σηκώνει». Βγήκε έξω, έπαιξε λίγο με τα παιδιά, πήρε βαθιά αναπνοή και ξαναβούτηξε. Το χαιρόταν αυτό το παιχνίδι, να βουτάει και να βγαίνει, να βουτάει και να βγαίνει ξανά και ξανά. «Μα τι μπορεί να

είναι αυτό το μαύρο πράγμα;» αναρωτήθηκε. Ήταν αρκετά μακριά του και δεν το ξεχώριζε. Ένα κύμα φόβου πέρασε από όλο το σώμα του.

Βγήκε γρήγορα έξω να αναπνεύσει. Δεν είπε τίποτε. «Μπορεί να ήταν απλά ένας μεγάλος βράχος ή ένα μεγάλο κούτσουρο» ξανασκέφτηκε. «Ας μην τρομάξω τα παιδιά». Έμεινε λίγη ώρα να συνέλθει, να πάρει θάρρος και ξαναβούτηξε. Τώρα το έβλεπε πιο κοντά του. «Μα τι μπορεί να είναι;» αναρωτήθηκε. «Δεν μοιάζει καθόλου με βράχο, ούτε και με κορμό δέντρου και νομίζω πως κουνιέται». Πάλι όμως έπρεπε να βγει από το νερό για να αναπνεύσει. «Μήπως πρέπει να το πω στον Νίκο;» σκέφτηκε, αλλά πάλι δεν μίλησε. Έβλεπε τα παιδιά να χαίρονται στο νερό και δεν ήθελε να τους χαλάσει το παιχνίδι. «Μπορεί να μην είναι τίποτε» είπε στον εαυτό του. Ο φόβος του όμως συνεχώς μεγάλωνε. «Και αν είναι;...» Δεν συνέχισε τη σκέψη του. «Σιγά μην είναι...», πάλι μίλησε θαρραλέα από μέσα του και επειδή η περιέργεια των παιδιών είναι πάντα μεγαλύτερη από τον φόβο, ξαναβούτηξε. Μέσα στο νερό έβλεπε τα

πόδια και τα χέρια των παιδιών να κινούνται αδέξια για να μη βουλιάξουν. Ήξερε ακριβώς σε ποιο σημείο κολυμπούσε, μάλλον πλατσούριζε, το κάθε παιδί και τότε είδε πάλι το «μαύρο πράγμα». Τώρα το έβλεπε πιο κοντά, όμως ακόμη δεν το ξεχώριζε. Εκείνο που τον έκανε να φοβηθεί τώρα για τα καλά, ήταν ότι αυτό το «μαύρο πράγμα» πήγαινε προς την Ανθούλα. «Πρέπει να βγω γρήγορα» σκέφτηκε. Όσπου όμως να βγει ο Γιάννης από το νερό, αυτό το «μαύρο πράγμα» πλησίασε την Ανθούλα, την τράβηξε από τα πόδια της και εξαφανίστηκε μαζί της. Κανένα άλλο παιδί δεν κατάλαβε τίποτε. Ήταν που όλα ήταν απορροφημένα με το παιχνίδι τους, ήταν που έγινε τόσο γρήγορα;

— Ανθούλα, Ανθούλα, άκουσαν τη φωνή του μόλις βγήκε.

— Μα τι φωνάζεις σαν τρελός;

— Ανθούλα, Ανθούλα, ξαναφώναξε χωρίς πολλή δύναμη τώρα ο Γιάννης.

Τώρα ήξερε τι ήταν αυτό το «μαύρο πράγμα» και άρχισε να κλαίει.

— Ανθούλαααα! φώναζε τώρα ο Νίκος που

έκανε σαν τρελός μόλις κατάλαβε ότι έλειπε η αδελφούλα του, και η φωνή του περνούσε ακόμη και τη βοή του νερού.

— Ανθούλα! Πού μπορεί να πήγε; ρωτούσε ή μάλλον μιλούσε μόνος του ο Νίκος.

Στο μυαλό του στριφογύριζαν κακές σκέψεις. Δεν τολμούσε να τις πει δυνατά. «Λες να... όχι δεν μπορεί... αυτά είναι ιστορίες...»

Δεν ήθελε να τελειώσει τις σκέψεις του. Το ίδιο συνέβαινε και στα άλλα παιδιά. Όλα βγήκαν γρήγορα και τρομαγμένα από το νερό. Τώρα φώναζαν και έκλαιγαν όλα μαζί.

Προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία του.

— Τα κορίτσια να μείνουν εδώ. Και εσείς θα μείνετε κοντά στα κορίτσια, διέταξε τα αγόρια της παρέας, γιατί δεν ήθελε να τα αφήσει μόνα τους. Εμείς θα κατεβούμε το ποτάμι. Μήπως γλίστρησε και την παρέσυρε το νερό.

Διάλεξε δύο αγόρια από την παρέα. Τον Τάκη του μπαρμπα-Μιχάλη και τον Πετράκη, τον γιο του κυρ Χάρη, του μπακάλη.

Ο Γιάννης έμεινε με τα υπόλοιπα παιδιά, έκλαιγε σιωπηλά, όμως δεν είπε τίποτε. Τώρα

σκεφτόταν πως αυτός έφταιγε που χάθηκε η Ανθούλα. Μέσα στο κλάμα του έλεγε κάποια λόγια που δεν τα καταλάβαιναν τα άλλα παιδιά. Έλεγε για ένα «μαύρο πράγμα», όμως τίποτε άλλο.

Ο Νίκος με τα παιδιά μετά από κάποια ώρα επέστρεψε.

— Δεν βρήκαμε τίποτε. Δεν υπάρχει περίπτωση να την παρέσυρε το νερό. Κάπου θα σκάλωνε. Κάπου, σε κανένα βράχο. Μέσα στη γκιόλα έμεινε, συνέχισε.

Τότε ο Γιάννης τού είπε για το «μαύρο πράγμα» που είδε να πλησιάζει την Ανθούλα και ο Νίκος, έτσι όπως ήταν βρεγμένος, κοκάλωσε. Οι νεράιδες, σκέφτηκε. Ώστε ήταν αλήθεια, λοιπόν, όλες αυτές οι ιστορίες που έλεγαν οι μεγάλοι! Τα είχε χαμένα. Τι μπορούσε να κάνει; Να κολυμπήσει και αυτός και να φτάσει στη σπηλιά τους; Και αν έπαιρναν και αυτόν οι νεράιδες και δεν ξαναγύριζε ούτε εκείνος; Και δεν ήξερε τόσο καλό κολύμπι!

Παρακάλεσε τον Γιάννη να βουτήξει ξανά,

μήπως και την έβλεπε κάπου, και έπεσε και εκείνος μαζί του. Βγήκε γρήγορα και περίμενε.

— Τίποτε, είπε απλά ο Γιάννης μόλις βγήκε στην επιφάνεια.

— Πρέπει να γυρίσουμε πίσω, στο χωριό, να φωνάξουμε βοήθεια είπε ο Τάκης.

— Τι θα πω στο σπίτι; άρχισε να κλαίει. Τι θα πω στη μαμά και στον μπαμπά μου, έκλαιγε και μιλούσε μόνος του, ο Νίκος.

— Να πάμε στο χωριό, είπαν ακόμη μερικά παιδιά.

— Οι μεγάλοι σίγουρα θα ξέρουν τι πρέπει να κάνουν, είπε ο Πετράκης, που έτρεμε ολόκληρος και έκλαιγε.

Μαζί του έκλαιγαν και όλα τα παιδιά, μα περισσότερο ο Γιάννης γιατί αισθανόταν πως εκείνος έφταιγε.

— Αυτό το «μαύρο πράγμα» ήταν. Μια νεράιδα. Αν είχα μιλήσει, έλεγε και ξανάλεγε και το κλάμα του γινόταν όλο και πιο δυνατό.

— Να γυρίσουμε στο χωριό, όσο ακόμη είναι νωρίς, είπε ξανά ο Πετράκης, μα δύσκολα κα-

ταλάβαινε κανείς τα λόγια του από το τρέμουλο της φωνής του.

Ξεκίνησαν για το χωριό, με κλάματα. Το καθένα έκανε τις δικές του σκέψεις. Τι θα γινόταν όταν το μάθαιναν; Μπορούσαν οι μεγάλοι να βρουν την Ανθούλα; Μπορούσαν να μπουν στη σπηλιά της νεράιδας; Και αν τους έπαιρνε και αυτούς;

Είχαν ακούσει, πάλι από τους μεγάλους, πως αυτούς τους έκαναν υπηρέτες τους.

* * *

— Θα γυρίσει η Ανθούλα; ρώτησε ένα μικρό κορίτσι, που πάντα έπαιζε μαζί της.

— Μα γιατί άργησαν; ρωτούσε και ξαναρωτούσε τον εαυτό της η κυρα-Λένα. Τι θα κάνω αν έχει συμβεί κάτι; Αν έπεσε κανένα παιδί και χτύπησε; Τι θα πω στον μπαμπά τους; Αχ, Θεέ μου να μην έγινε τίποτε και να γυρίσουν όλα.

Κοντά της ήταν και ο Ορέστης, που έκλαιγε ασταμάτητα. Αυτός έμεινε σπίτι, δεν ήθελε να περπατήσει τόσο δρόμο.